

P5

Coaching

**Wat wil ik? Wat kan ik?
Wie ben ik?**
UM-onderzoekers
schrijven boek
over coaching van
studenten.

Foto: Shutterstock

P6 **Studentenvereniging**

Niet zuipen

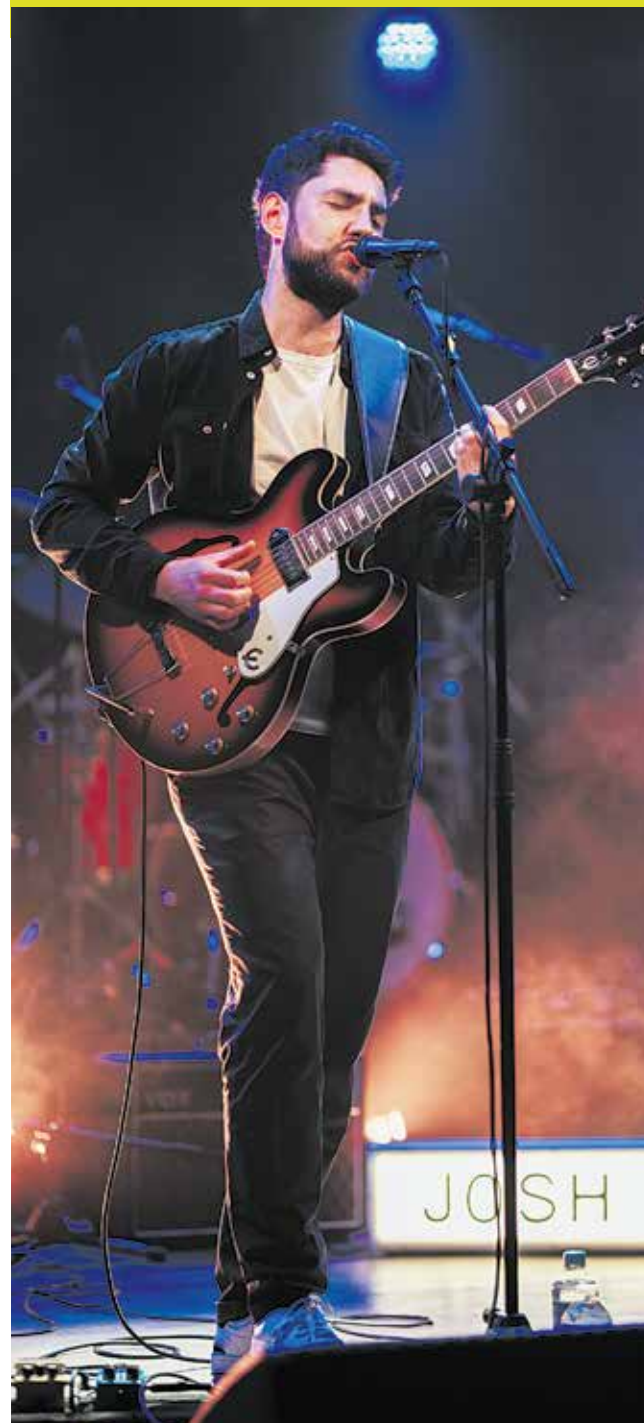

**Nieuwe
studentenvereniging
Fugax is anders:** geen
wekelijkse borrels of
uitbundige feesten,
maar een boekenclub
en bordspelavonden.

Foto: Joey Roberts

P8

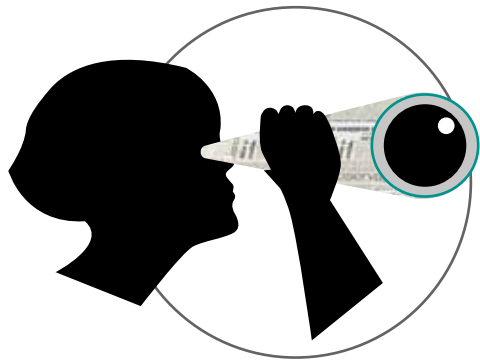
Josh Island

Hij skipte colleges
omdat hij moest
optreden. **Oud-student
en muzikant Josh
Island brengt eerste
cd uit.**

Foto: Jake Gilroy

Riki Janssen

Ooit waren we aan het drollen op de redactie: de snedige opmerkingen vlogen over en weer, ik werd uiteraard ook op de hak genomen en gaf uiteindelijk een collega uit pure balorigheid een schop onder zijn kont. Zachtjes en overduidelijk speels. We barstten in lachen uit en gingen na een tijdje weer over tot de orde van de dag. Het is jaren geleden, inmiddels reken ik die toenmalige collega tot mijn goede vrienden. Het heeft onze relatie dus niet verstoord, integendeel. Maar ik denk nog wel eens aan die schop. Zoals deze week, nu ik het artikel van collega PD lees over het jaarverslag van de Maastrichtse vertrouwenspersoon voor studenten. Zij kreeg 67 meldingen van ongewenst gedrag binnen in 2022: van goedbedoelde maar verkeerd gevallen opmerkingen tot seksueel wangedrag. Die schop van mij was goedbedoeld, maar had ook fout kunnen vallen. Ik zou het nu ook niet meer doen, de wereld

redactioneel

Een schop onder de kont

is veranderd en daarmee ik ook: ik ben me veel meer bewust van wat mijn ogenschijnlijk onschuldige gedrag bij een ander teweeg kan brengen. Daar houd ik rekening mee en ik zie dat ook bij mijn collega's.

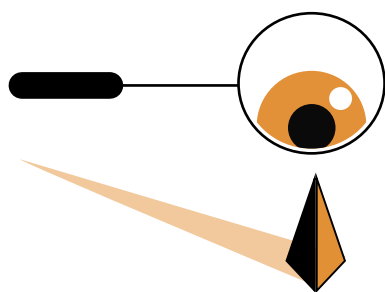
Al ben ik soms overbezorgd, vinden sommigen, zoals laatst toen een mannelijke collega een artikel doornam met een van onze vrouwelijke studenten. Er was geen enkele kamer vrij en dus week hij uit naar ons kleine lay-out-hok waar iedere woensdag de papieren krant letterlijk in elkaar wordt gezet. Je kunt daar niet echt veel afstand houden, en na een minuut of wat schoot ik in de stress, denkend aan docenten die hun deur altijd open laten staan als ze in gesprek met een student(e) zijn. Dit om iedere verdenking voor te zijn en zich zo te wapenen tegen mogelijke klachten.

De deur van ons lay-out-hok was dicht. Ik klopte en deed met een smoesje de deur open: was het niet te warm daar-

binnen? Zal ik de deur open laten, vroeg ik. Twee verbaasde gezichten. Ze waren druk bezig met het verhaal en wilden hun werk in alle rust afmaken. Nee, het was niet te warm, het raam stond open, de deur mocht dicht.

Achteraf werd er in ons keukentje over mijn actie nagepraat: was ik te bang geworden? Of kunnen we niet voorzichtig genoeg zijn met elkaar? We kwamen er niet uit. Maar toen onlangs diezelfde collega opnieuw een artikel met dezelfde student moest bespreken, heb ik mijn grote kamer voor een half uur afgestaan. Zelf zat ik in het kleine hok. Liever iets te voorzichtig, wat mij betreft.

Wekelijks schrijft de hoofdredacteur van Observant over de belevenissen op de redactie

splinters

Een grappig voorval, een opvallend nieuwtje, iets interessants wat elders in het land gebeurde: het staat in deze rubriek. Bijdragen: Lotte van de Loo, Simon Wirtz, HOP

Swingend hoogleraarschap

Er mag gedanst worden, want Nederland kent sinds vorige week een hoogleraar dans en ballet aan de Universiteit van Amsterdam (UvA). Zo'n leerstoel is nieuw in ons land, meldt zusterblad *Folia*. De eer gaat naar Gabriele Klein, één van de medeoprichters van dansstudies in Duitsland, en ook daar was ze één van de eerste met een leerstoel in dans. Afgelopen donderdag had ze haar oratie aan de UvA.

Waarom er een aparte leerstoel voor dans nodig is? "Dans is een heel specifieke kunstvorm waarbij het lichaam het instrument is. Het is een hele eigen taal, die we niet leren lezen op school", aldus Klein tegen *Folia*. Voor de toekomst heeft Klein als wens dat dans een eigen academische discipline wordt. Ook zou ze graag meer sociale en culturele acceptatie zien. "Dans is niet alleen entertainment, maar ook een krachtige vorm van kennisproductie en culturele herinnering. Wanneer je danst, begrijpt je lichaam zichzelf en anderen op een hele andere manier. Rock-'n-roll zorgde bijvoorbeeld voor een nieuw begrip van seksualiteit."

Wie er spontaan zin van krijgt om te dansen: komende week zijn de Nederlandse dansdagen, inclusief workshops in Maastricht.

Uitdaging nodig?

Ontevreden over het onderwijs aan de UM? Dan is de App-Challenge@UM, georganiseerd door onderwijsinstituut Edlab, misschien interessant. Tijdens de tweede editie van deze wedstrijd is men op zoek naar verse ideeën om het onderwijs te verbeteren met een app.

Geen programmeerervaring? "Dat is geen probleem", laat Ellen Bastiaens, directeur Edlab, weten. Deelnemers maken de app op een zogenoemd 'low-code platform', dat men ook zonder kennis van programmeren kan gebruiken. Daarnaast is er begeleiding door professionals. "Want het is belangrijk voor ons dat iedereen mag meedoen, we hebben ieders input nodig".

Het winnende idee wordt uiteindelijk tot een echte app ontwikkeld. Althans, dat is de bedoeling. "De winnaar van de eerste challenge - de app 'Study Buddy', die studenten helpt bij het vinden van studiematjes - werd helaas nooit ontwikkeld", zegt Bastiaens. "De nummer drie van toen overigens wel." Het indienen van ideeën kan tot en met 8 oktober. Na drie rondes wordt eind november een winnaar gekozen. Bastiaens: "De juryleden letten vooral op gebruiksvriendelijkheid, realiseerbaarheid, impact en ook welke waarde de app eigenlijk aan onze *learning of teaching experience* toevoegt."

Te koop: studiedoping

Eén op de twintig studenten gebruikt weleens 'studiedrugs' - denk aan middelen tegen ADHD, zoals Ritalin - zonder doktersvoorschrift, bleek vorig jaar uit onderzoek door het RIVM, de GGD en het Trimbos Instituut. Dat is gevaarlijk, waarschuwt het RIVM, want de medicijnen kunnen bijwerkingen hebben. Gebruikers kunnen last krijgen van slapeloosheid en hartkloppingen, maar ook van somberheid en depressie. Zelfs pogingen tot zelfmoord lijken soms verband te houden met de medicatie.

Om te achterhalen hoe de studenten aan hun 'doping' komen, besloot het RIVM aanvullend onderzoek te doen. Een week

lang werd het gehalte aan ritalinezuur, een stof in de medicatie, gemeten in de riolen van Amsterdam, Utrecht en Eindhoven. De gevonden concentraties kwamen ongeveer overeen met de hoeveelheden medicatie die op doktersrecept waren verstrekt aan mensen met ADHD.

Er is op dit moment daarom waarschijnlijk geen sprake van grootscheepse illegale import van de middelen, vermoeden de onderzoekers. Het is aannemelijker dat gebruikers hun door de dokter voorgeschreven middelen doorgeven of doorverkopen. Om de vermoedens verder te onderbouwen is nader onderzoek nodig, stelt het RIVM.

Jaarrapport 2022 vertrouwenspersoon studenten:

67 meldingen van ongewenst gedrag

Van goed bedoelde, maar verkeerd gevallen opmerkingen tot seksueel wangedrag: de vertrouwenspersoon voor studenten van de UM kreeg in 2022 67 meldingen van ongewenst gedrag binnen, blijkt uit het jaarrapport.

Veertien meldingen (21 procent) betroffen fysiek seksueel wangedrag, 11 keer (16 procent) werd geklaagd over 'onethisch/onprofessioneel/frauduleus/respectloos gedrag'. In 32 casussen (48 procent) was de beklagde een medestudent, in de meeste andere gevallen een medewerker van de universiteit.

Het aantal meldingen is vrijwel gelijk aan dat in 2021 (66). Toen al was er sprake van een forse stijging ten opzichte van eerdere jaren (36 in 2019 en 37 in 2020). Volgens vertrouwenspersoon en studentpsycholoog Wendy Geijen heeft dat te maken met een grotere zichtbaarheid, meer aandacht voor het thema en een minder hoge drempel om aan te kloppen bij

de vertrouwenspersoon. Toch vermoedt ze dat dit slechts het topje van de ijsberg is: "Volgens onderzoek naar bijvoorbeeld seksueel wangedrag meldt lang niet iedereen die dit overkomt zich. Ik hoop dat mensen dat meer gaan doen." Naast studenten maakten in 2022 ook medewerkers bij de UM melding van ongewenst gedrag. Dat gebeurde 99 keer, blijkt uit het jaarverslag over 2022 van het team Sociale Veiligheid van de universiteit. Bij 12 van de meldingen ging het om seksueel ongewenst gedrag. Na een melding door studenten kunnen er verschillende dingen gebeuren. In 2022 gaf Geijen in dertig dossiers advies over vervolgstappen en hulp. In tien gevallen vond de student een melding voldoende. "Voor velen helpt dat al. Ze willen gehoord worden en daarmee is het voor hen klaar."

"Als ze meer willen, is de eerste stap om, als dat kan, met de beklagde te spreken, al dan niet samen met mij. Want niet altijd gaat het over ernstige zaken; soms is er sprake van een

misverstand: een opmerking van een docent bijvoorbeeld, die veel harder binnenkwam bij een student dan bedoeld. Wij zetten in op zulke informele oplossingen, maar als het nodig is, helpen we studenten een formele klacht in te dienen bij het Complaints Service Point."

Dat deden in 2022 vier studenten. Drie van hen gezamenlijk, tegen een UM-medewerker wegens fysiek en verbaal seksueel wangedrag. De klacht werd gegrond verklaard en de medewerker ontslagen. Of het de vorig jaar na klachten weggestuurde FHML-hoogleraar betreft, kan Geijen niet zeggen: op de inhoud van casussen mag ze niet ingaan. De vierde klacht, ingediend wegens discriminatie, is nog in behandeling.

De vertrouwenspersoon doet overigens zelf geen onderzoek naar de feiten. "De ervaring van de student staat voor ons centraal", zegt Geijen. Of dat valse meldingen in de hand werkt? "In theorie misschien, maar wij gaan uit van de goede wil van de melder. Die moet immers al een drempel over om met ons in gesprek te gaan. Naar mijn ervaring komen valse meldingen heel weinig voor."

Geijen was tot voor kort de enige 'vertrouwenspersoon studenten' van de UM, met een aanstelling voor een dag per week. Begin dit jaar kreeg ze er een collega bij voor een dag per week, en met ingang van deze maand begonnen twee nieuwe vertrouwenspersonen, elk voor een halve dag. "Die uitbreiding was nodig", zegt ze. "Ik kreeg alles verwerkt, maar zat na de stijging van 2021 wel aan het randje. Er bleef weinig tijd over voor bijvoorbeeld preventie en het vergroten van de zichtbaarheid."

Peter Doorackers

Verbied telefoons in de collegezaal

“

Minister Dijkgraaf adviseert middelbare scholen dringend om de telefoon in de klas te verbieden. Terecht, wat mij betreft. Niet alleen omdat ze de concentratiespanne laag houden, maar ook omdat de afleiding de leerlingen weerhoudt om verliefd te worden op een vak. Zie maar eens hoeveel terras-koppeltjes vooral naar hun telefoon turen. Als het mijn eerste date was, zou ik toch liever in haar ogen verdrinken dan in mijn scherm. Soms heb ik zin om zo'n figuur bij de schouders te pakken en naar zijn date te dirigeren: "Dáár moet je kijken!" Schermverslaving zit er diep in. Daarvan geven we de app-developers de schuld, wier verdienmodel het is om jonge mensen aan het scherm gekluisterd te houden. Maar schermtijd hebben we zelf in ons onderwijs ingebouwd. Ook op de universiteit. Daar werd ik aan herinnerd toen ik de collegezaal binnenliep. Wat bleek: geen whiteboard. Enkel schermen waar de studenten naar konden turen. College geven zonder slides is er uitgefaseerd. Lastig, ik geef college uitsluitend via bord en stift. Als een van de weinigen, vermoed ik. Doorgaans kijken studenten tijdens de colleges naar slides, thuis streamen ze onze online uitlegvideo's, boeken en opdrachten zijn pdf's. En met Canvas bieden we ze zo'n breed scala aan online onderwijsmogelijkheden dat ze bijna vergeten dat je ook zonder scherm wat kan leren. Geen wonder dat de zalen vol zitten met witte oordopjes. Veelgehoorde tip: maak je online content niet te lang, want dan raken studenten hun aandacht kwijt. Precies een reden om ze wél lang te maken, als concentratietraining. Wat mij betreft proberen we dat telefoonverbod ook in de collegezaal. Niet alleen opdat studenten leren zonder schermpjes tot inzichten te komen en om de aandachts-spanne op te rekken, maar vooral omdat ik hen verliefd wil laten worden. Bij hun dates met natuurkunde haar in de ogen kijken. Rode in plaats van witte oortjes hebben. De student die afkickverschijnselen krijgt, kan na afloop altijd nog op een scherm gaan turen op het terras.

”

Gideon Koekoek,
universitair docent theoretische
natuurkunde bij de Faculty
of Science and Engineering

Project Match Huizen stopt

De bouw van een kippenhok in 2020 Foto: Loraine Bodewes

Match Huizen, een initiatief waarbij studenten vrijwilligerswerk doen in ruil voor goedkope wonen, stopt ermee. Het ligt niet aan het animo onder studenten, maar aan een tekort aan antikraakwoningen.

De afgelopen vijf jaar konden studenten meedoen aan Match Huizen. Het was voor de Universiteit Maastricht een manier om studenten dichterbij de stad te brengen, door ze samen met hun 'Maastrichtse burens' te laten werken aan een project – van een moestuin tot een kippenverblijf. Studenten konden op hun beurt goedkoop onderdak vinden in een door een woningbouwcoöperatie aangeboden antikraakwoning; ze hoefden alleen voor gas, water, licht, internetkosten et cetera te betalen. We hadden genoeg aanmeldingen, zegt pro-

jectleider Martijn Weyenberg. In totaal zijn er de afgelopen jaren zo'n honderd studenten voor gestrikt. "Het probleem zit 'm in het aanbod van woningen. Coöperaties hebben weinig tot niets beschikbaar; de woningmarkt staat onder druk, niet in de laatste plaats door de grotere vluchtelingenstroom", legt hij uit.

Hoewel Weyenberg begrip heeft voor de situatie, vindt hij het toch jammer, "je probeert continuïteit te behouden, ergens langer te zitten als organisatie, zodat dingen gerealiseerd kunnen worden." Zo bouwden drie studenten, begin 2020, samen met buurtbewoners in de wijk Mariaberg een kippenhok. Ze waren met z'n allen verantwoordelijk voor het voeren van de dieren en de schoonmaak. Het leverde de studenten zelfs een prijs op: 'We Build This City' van CODE043. Het kippenverblijf (inmiddels

uitgebreid) staat er nog steeds. Dat geldt ook voor een 'Match'-buurtmoestuin in Pottenberg. Match besluit nu een andere koers te varen, maar welke is nog onduidelijk. Weyenberg hoopt in elk geval een ander project van de UM, *Brighter Futures*, uit te kunnen breiden. Studenten geven (gratis) huiswerkbegeleiding aan Maastrichtse middelbare scholieren die bijvoorbeeld geen geld hebben voor bijles. Nu gebeurt dat via en op scholen, zegt Weyenberg, "maar we krijgen steeds vaker de vraag van opbouwwerkers en vanuit de moskee of we niet iets kunnen betekenen voor scholieren in hun wijk. Match draait om de verbinding met de stad, daaraan willen we uiteindelijk blijven vasthouden."

Wendy Degens

studenten over hun toekomstplannen

“Ik heb mijn ouders uitgelegd dat ik mijn best doe, maar dat een 7 in Nederland ook oké is”

Cindy Ayubi Foto: Ellen Oosterhof

Nee, ze gaat na haar afstuderen niet terug naar Venezuela, het land waar ze opgroeide en dat voelt als haar vaderland. “De democratie is daar ver te zoeken, in mijn ogen is president Maduro een dictator, net als zijn voorganger Chavez. Er is aan alles tekort: aan voedsel, aan medicijnen, electriciteit, ga zo maar door. De criminaliteit is enorm, de kwaliteit van leven is er niet goed. Bijna al mijn familieleden zijn vertrokken, naar Amerika en Europa, net als mijn klasgenoten van de middelbare school.”

Cindy Ayubi, 23 jaar en derdejaars biomedische wetenschappen, heeft de Nederlandse en Amerikaanse nationaliteit. Maar ook Amerika komt niet voor in haar toekomstplannen: “Ik wil daar niet wonen, de zorgverzekering is voor de meeste mensen onbetaalbaar, net zoals de zorg zelf, er zijn veel politieke en maatschappelijke problemen, denk aan racisme, de wapenwetten en de *shootings*, dat is niet mijn ideale maatschappij.” Ayubi hoopt over vijf jaar in Nederland te werken of misschien in Spanje, waar haar twee broers en hun gezinnen wonen. “Nederland is de beste keuze: de kwaliteit van leven is goed, net als de werkgelegenheid en ik vind de mensen aardig. Ze zijn niet koud en afstandelijk zoals me op Curaçao werd

verteld. Of komt dat omdat ik in Limburg woon?”

In de familie

De derdejaars spreekt Nederlands tijdens het interview. “Dat is mijn vierde taal, Spaans is de eerste, dan Engels, dan Papiaments.” Die vierde taal leerde ze in sneltreinvaart toen ze op haar vijftiende met haar familie naar Curaçao emigreerde. Om daarna - op aandringen van haar ouders, het hoofd van

de ‘taalschool’ sribbelde tegen, vond het te hoog gegrepen - naar 4 havo te gaan en uiteindelijk door te stromen naar het vwo. Dat was een *must* voor het meisje dat in Venezuela altijd de beste van haar klas was en al sinds haar twaalfde wist dat ze geneeskunde wilde studeren. Het zit in de familie, haar vader is nu huisarts en docent op Curaçao (in Venezuela was hij hoogleraar aan de faculteit geneeskunde), haar oma is patholoog anatoom.

In deze tweewekelijkse serie worden studenten geïnterviewd over hun toekomstplannen; hun verwachtingen, dilemma's en angsten. In hoeverre speelt hun verleden een rol, en wat te denken van de grote maatschappelijke problemen, denk aan klimaatverandering, oorlog in Europa maar ook elders, politieke instabiliteit, groeiende armoede, enzovoort.

Maar eenmaal op het vwo sloeg de twijfel toe. Was geneeskunde echt wat ze wilde? Was ze niet te ongeduldig om met patienten om te gaan? Lag haar echte passie niet bij het wetenschappelijk onderzoek? Ja dus. Het was haar moeder die haar wees op het bestaan van biomedische wetenschappen in Nederland, in Venezuela bestaat een dergelijke studie niet, zegt ze. Ze bekeek onder andere het Maastrichtse curriculum en na een “geweldig” bezoek aan de UM was ze verkocht.

Zonder vertraging

In 2024 gaat ze haar bachelor afronden. Zonder vertraging, zoals haar ouders van haar verwachten. Ze lacht. Ja, dat gaat haar lukken. Al is het niet altijd met het hoogste cijfer. “Ik heb mijn ouders uitgelegd dat ik mijn best doe, maar dat een zeven in Nederland ook oké is.” Ze heeft hen ook uitgelegd dat de tentamens hier anders zijn dan in Venezuela: daar draait een toets vooral om feitenkennis, hier is inzicht belangrijker. September volgend jaar begint Ayubi aan een tweejarige onderzoeksmaster *bmw* met als specialisatie - ze weet het bijna zeker - Genetics and Genomics. “Ik wil uiteindelijk aan de slag in een laboratorium waar ik het verschil kan maken, bijvoorbeeld als het gaat om kankeronderzoek. Als huisarts help je mensen één op één. Ik wil iets doen dat voor een heel grote groep betekenisvol is.”

Oorlog

Klimaatcrisis, oorlog in Oekraïne, armoede, pandemie, vluchtelingencrisis, politieke instabiliteit op diverse plekken in de wereld. Is ze bang voor de toekomst? “Ik ben juist hoopvol. Ik zie zoveel goede initiatieven om het klimaat beter te maken, neem alleen al de plastic koffiebekers die nu worden vervangen aan de UM. Het is een kleine actie, maar het maakt mensen bewust. En kijk naar het onderwijs: heel jonge kinderen leren nu al over duurzaamheid. Die generatie gaat het verschil maken. En oorlog: in Venezuela was het al oorlog vóór ik werd geboren. Het geeft veel stress, maar ik heb geleerd om ermee te leven. Ik vind het heel erg dat het nu de Oekraïeners treft, ik hoop dat de rest van Europa hen blijft opvangen. Iedereen verdient een goed leven, ik weet uit eigen ervaring dat niemand zijn eigen land vrijwillig verlaat.”

Goede raad

Waar ze ook zal staan over vijf of tien jaar, een raad heeft ze goed in haar oren geknoopt. “Mijn vader zegt altijd: blijf trouw aan jezelf, ook al heeft de hele groep een andere mening. Geef je dromen niet op. *Durf out of the box* te denken.” Ze lacht. Ze belt iedere dag minimaal een keer met haar ouders, “we zijn heel close, ik kan alles met hen bespreken, hoeft niets te verbergen. Ze steunen me altijd. Het is in onze cultuur niet normaal dat je na je middelbare school het huis uit gaat. Meestal doe je dat pas als je gaat trouwen. Zij hebben me laten gaan, dat was moeilijk. Ik mis hen, zij missen mij.”

Een coach voor elke student

Het coachen van studenten is in opmars, ook aan de UM. Meerdere faculteiten zijn dit aan het onderzoeken. Twee promovendi van de School of Business and Economics schreven er een toegankelijk boekje over, dat op dinsdag is verschenen.

Wie zoekt in het register van de Kamer van Koophandel komt honderden studentencoaches tegen, in allerlei gedaantes. Meestal eenmanszaken, maar ook bureaus die studenten helpen om een kamer te vinden, om effectiever te studeren, om af te studeren, om zich sociaal-emotioneel te ontwikkelen, om mentaal sterker te worden. Anderen begeleiden studenten bij het starten van een eigen bedrijf of bij het vinden van de juiste baan. Soms alleen voor 'highpotentials', of voor louter buitenlandse studenten.

Ook in het hoger onderwijs is coaching in opmars. Aan de UM kunnen studenten al jaren bij het Studentenservicecentrum terecht voor gesprekken of workshops, maar ook de faculteiten maken er nu serieus werk van. SBE is samen met rechten aan het onderzoeken hoe coaching faculteitsbreed aangeboden kan worden. Nu zijn het overwegend losse initiatieven, onder meer bij biomedische wetenschappen en de Master Learning & Development in Organisations bij SBE.

Studenten hebben er meer behoefte aan, zegt Wendy Nuis, onderzoeker bij de SBE. "Meer dan vroeger zoeken ze naar manieren om zichzelf te ontwikkelen, als student maar ook als beginnend werknemer. Waar ben ik goed in? Wat past bij mij? Hoe kan ik mij onderscheiden van anderen?"

Samen met collega Niels van der Baan heeft ze er promotieonderzoek naar gedaan. Nuis richtte zich op coaching tijdens de studie, Van der Baan op het zoeken naar een baan. Dat mondt binnenkort uit in twee proefschriften, maar dinsdag al verscheen hun toegankelijker boek *Coaching op de grens van opleiding en werk*. Dat schreven ze samen met hun promotor Simon Beusaert en de Belgische deskundige Johan De Wilde.

Voor welke studenten is coaching geschikt? Voor degenen die geen idee hebben wat ze willen?

Van der Baan: "Coaching is nuttig voor alle studenten. Het draait om *employability*, inzetbaarheid, competenties. Het is goed dat je je daar als student bewust van bent. Wat kan ik? Dat vinden werkgevers ook steeds belangrijker."

Nuis: "Die willen weten of je leiding kunt geven en hoe je dan conflicten oplost. Of je

Illustratie: Simone Golob

"Waar ben ik goed in? Wat past bij mij? Hoe kan ik mij onderscheiden van anderen?"

kunt samenwerken en hoe je dat doet. In een coachingstraject kun je daarover nadenken. Dat is goed voor elke student, ook voor degene die wel weet wat-ie wil. Misschien heeft die student een blinde vlek, dacht-ie altijd dat consultancy niets voor hem was, maar komt hij daar nu van terug."

Is een coach echt nodig? Werkgelegenheid genoeg tegenwoordig.

Van der Baan: "Studenten vinden nu makkelijk een baan, maar dat betekent niet dat ze erop voorbereid zijn. Soms vertrekken ze al na een paar maanden bij hun eerste werkgever omdat ze niet op hun plek zitten. Wij zijn allebei coach en helpen studenten om erachter te komen wat bij hen past. We zien ze zes keer per jaar."

Waarom herken je een goede coach?

Nuis: "Een goede coach stuurt een stu-

dent niet in een specifieke richting en dringt zijn eigen ideeën niet op. Je luistert vooral en stelt kritische vragen. Soms daag je je 'coachee' uit. Als een student het moeilijk vindt om op een receptie naar een HR-manager te stappen, dan geef ik 'm een zetje in de rug." Van der Baan: "Empathie is ook belangrijk. Als een student een gestreste indruk maakt, dan vraag ik daarnaar. Wat is de oorzaak? Welke emoties spelen hierbij een rol? Maar goed, we zijn geen psychologen. Als er iets in het privéleven dwars zit, dan verwijst ik studenten door naar een hulpverlener."

Docenten lopen al op hun tandvlees. Niet iedereen zal het coachen van studenten zien zitten.

Nuis: "Toch wordt coaching, zowel in de literatuur als in de praktijk, vaak al gezien als één van de kerntaken van een docent."

Van der Baan: "Niet iedereen voelt zich

misschien op zijn gemak bij het coachen, maar daarom hebben we nou juist dit boek geschreven, om concrete handvatten aan te reiken."

Wat blijkt uit jullie promotieonderzoek?

Nuis: "In een van mijn studies, waarin ik 160 studenten een jaar lang heb gevolgd, blijkt onder meer dat coaching daadwerkelijk bijdraagt aan kritische zelfreflectie en de ontwikkeling van bepaalde competenties, waaronder flexibiliteit en mondelinge en schriftelijke communicatie."

Van der Baan: "Mijn onderzoek laat zien dat coaching werkt om studenten voor te bereiden op de arbeidsmarkt. Belangrijk daarbij is autonomie, de vrijheid om zelf de lijnen uit te zetten. Ik heb ook gekeken of ze een baan hebben gevonden die ze wilden. Dat was het geval voor de twaalf studenten die ik heb geïnterviewd. Bij het merendeel heeft de coaching daarbij geholpen, zeggen ze. En vooral de zelfreflectie."

Maurice Timmermans

Het boek *Coaching op de grens van opleiding en werk* is te bestellen bij Uitgeverij Lannoo Campus voor € 29,99

achtergrond

Nieuwe studentenvereniging Fugax verzet zich tegen drankcultuur

“Bij andere verenigingen maak je geen vrienden als je niet meezuipt”

Tekst: Dennis Vaendel

Foto: Joey Roberts

Geen wekelijkse borrels of uitbundige feesten, maar een boekenclub en bordspelavonden. De ‘non-traditionele’ studentenvereniging Fugax richt zich sinds een jaar op studenten die op zoek zijn naar gezelligheid zónder gezuip. “Daar is veel behoefte aan, merken we.”

Spelletjesavond op woensdag

Jenga, Weerwolven, Uno: de spelletjestafel is goed gevuld deze woensdagavond op een bovenverdieping van tapasbar Que Pasa aan de Tongersestraat. Een kleine dertig studenten zitten verdeeld in groepjes – elk met een ander spel – aan twee lange tafels. Regelmatig bestijgt een ober met een vol dienblad de steile trap. Vooral veel frisdrank, maar hier en daar ook een biertje of glas Sangria. Maar het pand dronken verlaten? Nee, dat zal vanavond niemand doen, vertelt geneeskundestudent Lars van den Eijnde, medeoprichter en bestuurslid van Fugax. Zoals dat nog nooit gebeurde in het kleine jaar dat men hier iedere twee weken een bordspellenavond houdt. “De eigenaar was in het begin zelfs bang dat hij maar weinig aan ons zou verdienen”, lacht Van den Eijnde. “Maar gelukkig valt dat mee. Mede doordat we regelmatig tapas bestellen, de *patatas bravas* is een favoriet.”

Like-minded

Ook zonder veel drank kun je een gezellige avond hebben, is dan ook het motto van Fugax. Een idee dat bij de grotere, meer traditionele verenigingen minder lijkt doorgedrongen, zegt Van den Eijnde, die zelf ooit een half jaar lid was van Tragos. “Prima mensen daar, maar ik voelde me er niet zo thuis. Veel drinken is niet mijn ding. Maar als je niet meezuipt tijdens borrels, maak je er niet echt vrienden.” Daar lopen vast meer studenten tegenaan, bedacht hij een jaar geleden samen met Anne Eggen, student biomedische wetenschappen die om dezelfde reden niet kon aarden bij een andere studentenvereniging. “Anne kwam met het idee om een WhatsApp-groepje op te richten voor *like-minded* studenten, waarmee we samen leuke dingen konden doen. Vanaf dat moment ging het heel snel. Het werd doorverteld aan vrienden en studiegenoten. Binnen een enkele weken zaten er al zo’n 120 leden in de groep. Blijkbaar was er veel behoefte aan, zo veel dat er meer structuur nodig was. Een vereniging dus.”

Verlegen

Een maand na het oorspronkelijk idee was er al een bestuur; inmiddels staan er al bijna een jaar wekelijks activiteiten op de agenda – van boekenclubs tot films kijken of het rollenspel Dungeons & Dragons. “En we organiseren bijvoorbeeld

ook iedere twee weken een ‘circle’, waarin leden in een veilige omgeving kunnen praten over onderwerpen als seksualiteit, ouders en gender”, zegt Van den Eijnde. “De voertaal is bij alle activiteiten Engels. Niet dat we ons exclusief op *internationals* richten – er zijn ook veel Nederlandse leden – maar omdat we inclusief willen zijn.”

Als naam werd Fugax gekozen. “Latijn voor timide. Omdat onze meeste leden iets rustiger of meer verlegen zijn dan gemiddeld.” Lachend: “Pas later kwamen we erachter dat dat ook een naam is voor allerlei ziektes. Maar goed, we hebben het zo gehouden.”

Drempel

Na het opstartjaar wil de vereniging nu ‘volwassen’ worden. Zo zijn er sinds deze zomer meerdere commissies, bijvoorbeeld voor activiteiten en promotie, en krijgen nieuwe leden – als ze dat willen – een inauguratie. En er wordt gezocht naar een eigen sociëteit. “Het is fijn om een eigen, vaste plek te hebben. Nu moeten we nog regelmatig activiteiten buiten houden. En soms zelfs in mijn eigen appartement”, zegt Van den Eijnde.

Ook nieuw: inschrijfgeld voor leden, zo’n 50 euro per jaar. “Vorig jaar betaalden we als bestuur vrijwel alles uit eigen zak, of we namen eigen spullen mee. Maar daarvoor wordt het nu te duur. Een website, een bankrekening, bordspellen: het kost allemaal geld. En daar komt binnenkort dus misschien ook nog huur bij.” Al kan zo’n jaarlijkse bijdrage wel een drempel vormen, merkt Van den Eijnde. “Zeker voor mensen die maar af en toe naar een activiteit komen. Tegen het einde van vorig jaar hadden we een groep van zo’n 150 mensen, momenteel hebben zich er maar zo’n veertig daadwerkelijk inschreven als lid. Maar de inschrijfdeadline is pas half oktober. Met de gedachte aan betalen stellen veel studenten het misschien nog even uit. Ook vanavond is nog niet iedereen lid, sommigen zijn er zelfs voor de eerste keer.” Op de achtergrond klinkt intussen hard gelach. Een groepje speelt een potje *Cards against humanity*, waarbij de meest grove of grappige uitspraak wint. In dit geval: een zin met de combinatie Donald Trump en tienerzwangerschappen. “Ook al zijn we wat meer timide, dat wil nog niet zeggen dat dit een *sensitive* clubje is met mensen die nergens tegen kunnen”, lacht Van den Eijnde.

Minder nieuwe leden voor Maastrichtse studentenverenigingen

“Met minder Nederlandse eerstejaars is er een kleinere poel om uit te vissen”

De vier grote Maastrichtse studentenverenigingen verwelkomen dit jaar allemaal minder nieuwe leden dan afgelopen jaar. Roeivereniging Saurus hengelde er met 123 de meeste binnen; Tragos, Circumflex en KoKo zakten tot onder de honderd nieuwelingen.

Vorig jaar kende Saurus ook al de grootste lichte eerstejaars, toen met 155 nieuwe leden. Dit jaar daalt dat aantal dus met zo'n 20 procent. “Dat is zeker een verschil, maar het valt mee”, zegt Saurus-voorzitter Rosanne van Ballegooien. “Vorig jaar was een uitschieter, mede doordat er veel aandacht was voor het lustrumjaar. De vereniging komt normaal altijd boven de 115 nieuwe leden uit, en dat is nu ook het geval.”

KoKo verwelkomt 90 nieuwe leden. Dat is vergelijkbaar met de jaren vóór de coronapandemie, laat secretaris Joy Langewouters weten. “De situatie is nu weer normaal. De afgelopen jaren lag het aantal nieuwe leden namelijk absurd hoog.” In 2020 en 2021 was KoKo zelfs koploper met meer dan driehonderd aanmeldingen tijdens de INKOM. Ook andere gezelligheidsverenigingen zagen toen een forse toename van eerstejaars die op zoek waren naar sociale contacten.

Bij Circumflex ligt het aantal nieuwelingen met 95 wél lager dan gebruikelijk. “Vorig jaar waren er dat 120, wat vergelijkbaar was met de jaren vóór corona”, zegt voorzitter Sarah Cox. Desondanks is ze “heel blij. Het is een goede lichte, het totaal aantal leden groeit zelfs licht.” Ook Tragos kent met 87 nieuwe leden “veel minder eerstejaars dan normaal”, aldus voorzitter Max Beckers. “Vorig jaar hadden we er zo'n twintig meer.”

Minder Nederlanders

Als verklaring voor de dalende cijfers wijzen Circumflex en Tragos op de toenemende internationalisering van de UM: van alle eerstejaars komt dit jaar slechts 36 procent uit Nederland. Cox: “Het is leuk dat er meer buitenlandse studenten zijn, maar we merken dat zij zich minder vaak inschrijven bij een studentenvereniging. Hoewel ze zeker welkom zijn.” Vaak vormt de taal een drempel: het overgrote deel van de leden spreekt Nederlands.

Bij Circumflex is het aantal internationals onder de nieuwelingen “op één hand te tellen”, bij Tragos gaat het om welgeteld één nieuw lid. “Althans, één iemand die geen Nederlands spreekt”, zegt voorzitter Beckers. “Dat zijn er meestal maar één of twee, en vrijwel altijd mensen die graag beter Nederlands willen leren. Dat gaat meestal snel, want Nederlands spreken is bij ons een kernwaarde.”

Bij Saurus en KoKo komt een groter deel van de nieuwelingen uit het buitenland, bij beide rond de 20 procent. Saurus-voorzitter Van Ballegooien: “In het begin gaat bij ons nog veel in het Engels, maar het is fijn als internationals gedurende het jaar rustig onze taal leren. Het is altijd leuk om hen vloeiend Nederlands te horen spreken als ze na een paar jaar de vereniging verlaten.” Bij KoKo zijn er speciale Engelstalige commissies en activiteiten, al leert ook hier een deel uiteindelijk Nederlands.

Slecht imago

Tragos kwam vorig jaar negatief in het nieuws vanwege misstanden tijdens de ontgroening. Speelt dat ook een rol bij de dalende inschrijfcijfers? Voorzitter Beckers: “Dat valt natuurlijk lastig te zeggen, maar we hebben het in elk geval nergens aan gemerkt. Qua inschrijvingen liggen we bijna altijd op één lijn met Circumflex, en dat zien we nu ook.” Ondanks de uitsluiting van officiële evenementen heeft de vereniging volgens hem “een goede INKOM gedraaid. Al heeft het ontbreken van de stand tijdens het MECC-feest op vrijdag waarschijnlijk wel een effect gehad – veel studenten hakken pas tegen het einde van de week de knoop door.” Bij Saurus merkt men wel dat het imago van verenigingen veranderd is, zegt voorzitter Van Ballegooien. “Het was dit jaar lastiger om het gebruikelijke aantal inschrijvingen te halen. De nieuwe generatie lijkt vaker een beeld te hebben

Illustratie: Simone Golob

van ouderwetse, statische clubjes waar alleen maar gedronken wordt. Het kost meer moeite dan voorheen om ze door die stereotyperingen heen te laten kijken.”

Onafhankelijk Maastricht (OM), het overkoepelend orgaan van 31 onafhankelijke disputen met in totaal zo'n 700 leden, laat weten pas in november over inschrijvingscijfers te beschikken. Wel nam het totaal aantal leden vorig jaar met zo'n dertig toe, zegt OM-secretaris Vera Broască. Ook sportraad MUSST, waar de Maastrichtse studentensportverenigingen onder vallen, weet het aantal nieuwe leden pas in november.

interview

Oud-student UM brengt eerste album uit “Ik skipte colleges om te kunnen optreden”

Zeven jaar geleden, als eerstejaarsstudent Europese Studies, speelde Joshua Oudendijk zijn allereerste concerten gratis in de woonkamers van studentenhuizen. Nu draait zijn muziek op de radio en heeft hij net zijn eerste album uitgebracht.

“Ik had echt geen idee hoe het werkt met optreden. Ik kende niemand in de muziekindustrie, en ik had ook geen geld. Maar ik kon gitaar spelen en zingen”. Oudendijk, artiestennaam Josh Island, kijkt met een glimlach terug op zijn eerste studiejaar in 2016. Als kind was hij al geïnteresseerd in muziek en eenmaal op zijn studentenkamer begon hij zijn eerste liedjes te schrijven en de eerste eigen melodieën op zijn gitaar te spelen. “Kort daarna vroeg ik op Facebook of iemand plaats had in zijn woonkamer voor een gratis concert van mij. Samen zitten met een paar vrienden of buren en muziek luisteren; is toch gezellig, dacht ik.” Dat was het dan ook. En naast de gezelligheid en eerste ervaring met optreden zat er voor Oudendijk nog iets anders in - contacten. “Vaak vonden mensen mij zo goed dat ze me aan betaalde optredens hielpen. Heel waardevol voor iemand die net begint.”

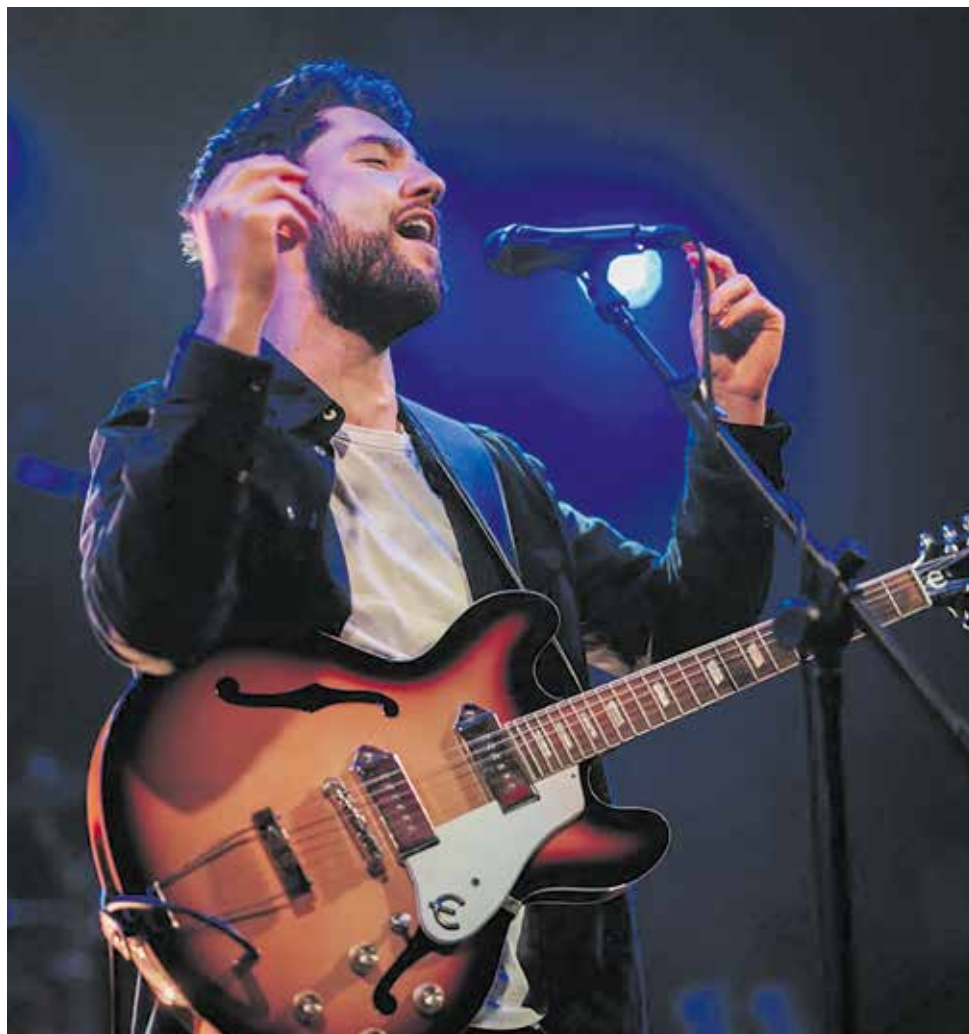
“Ik ben een DIY-kunstenaar”

Zoals bij de conferentie voor de 25ste verjaardag van het Verdrag van Maastricht in 2017, waar Oudendijk in een feestelijke sfeer voor belangrijke politici speelde. Maar ook tijdens diploma-uitreikingen kon hij zich bewijzen.

“Voor Europese Studies heb ik toen ook een liedje geschreven, maar dat past nu niet meer. Er is te veel veranderd in het curriculum.” Verandering, dat is sowieso een thema voor de jonge Luxemburger. Tot dit voorjaar woonde hij nog steeds in Maastricht, nu zit hij weer bij zijn ouders in Luxemburg, omdat zijn relatie stuk liep. Maar voor Oudendijk is dat geen reden om het hoofd te laten hangen. “Ik leer van alles wat er in mijn leven gebeurt. En nu kijk ik helemaal naar uit mijn tournee, naar mijn eerste album. Ik heb echt de handen vol, want ik doe alles zelf. Ik ben een DIY-kunstenaar.”

Heel druk, maar blij

Toen hij aan zijn studie begon, wist hij al snel dat hij beroepsmuzikant wilde worden. Soms, vertelt hij, kwam hij in de problemen. “Ik had in mijn tweede en derde jaar optredens en moest reizen, en moest dus colleges missen. Mijn docenten deden gelukkig niet moeilijk, ze begrepen het wel”. Maar wat betreft tentamens wordt er ook voor Oudendijk geen uitzondering gemaakt. “Het was soms heel druk, dat is waar”. Waarom nog steeds met de studie doorgaan, als de toekomstplannen vast liggen? “Ik wilde afstuderen, ook om een serieus diploma te hebben. En ik vond studeren echt ook leuk. Ik heb veel geleerd in mijn studententijd, binnen en buiten de collegezaal, en dat had ik niet willen missen. Het Europese idee van open grenzen, dat we van elkaar kunnen leren in Europa en onze verschillende

Joshua Oudendijk/Josh Island Foto: Jake Gilroy

culturen en achtergronden een aanwinst zijn, dat heb ik iedere dag mogen beleven tijdens mijn studie. Theorie wordt praktijk.” Ook in zijn dagelijks leven is de zanger heel blij met de Europese regelingen: “Ik zie al die problemen met collega’s die in Engeland optreden, ieder instrument moeten ze aangeven bij de douane, met gewicht en alles. Ik ben blij dat we de EU hebben.”

‘In My Head’

En nu is Oudendijks eerste album uit, *In My Head*. Een selectie van heel bijzondere liedjes, zou je verwachten. “Sorry, maar het zijn gewoon de eerste tien liedjes die ik heb geschreven”, lacht hij. “Toch is het voor mij een heel bijzonder album. Al die liedjes draaien om mijn gedachten, dromen en angsten, gebaseerd op mijn ervaringen en reizen.

Het gaat kortom over wat er in mijn hoofd gebeurt”. Een goed voorbeeld daarvan is “How does it feel”, een melancholisch nummer over een identiteitscrisis. “Ik weet nu wie ik ben, gelukkig, maar wat de muziek betreft ben ik steeds op zoek naar identiteit. En ik weet dat dat een belangrijk onderwerp is voor mijn generatie”. Ook *Rewind*, een ander nummer op het album, staat volgens de zanger voor zijn generatie, en misschien wel voor alle generaties: “Het gaat erom moedig te zijn. Een stapje terug doen, als je niet verder komt. Het opnieuw proberen. Dat moest ik vaak, en ik weet dat ik het ook in de toekomst nog vaak zal moeten. Het leven is soms niet makkelijk. Maar ik ben heel tevreden met waar ik nu ben.”

Simon Wirtz

colofon

Redactie Riki Janssen (hoofdredacteur), Wendy Degens, Peter Doorakkers, Cleo Freriks, Marion Janssens (redactie-assistent), Lotte van de Loo, Maurice Timmermans, Dennis Vaendel, Simon Wirtz

Telefoon 043 3885390

E-mail observant@maastrichtuniversity.nl

Website www.observantonline.nl **Aan dit**

nummer werkten mee Gideon Koekoek,

Michael Erard **Ontwerp en illustraties**

Simone Golob **Vertalingen** o.a. B. Wall & P. Nekeman, Maud Bovelander

Druk Janssen/Pers Gennep **Abonnementen** Observant wordt gratis verspreid op de universiteit en diverse locaties in Maastricht, belangstellenden kunnen de krant thuisgestuurd krijgen voor € 45 per academisch jaar **Paartjes /advertenties** Zie alle info onder het kopje ‘service’ op onze site.

● Paartjes

Lever uw paartjes-advertentie digitaal in, zie www.observantonline.nl Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde Paartjes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de Paartjes en behoudt zich het recht voor om zonder opgaaf van reden Paartjes te weigeren.

DE MEDEDELINGEN VAN DE UNIVERSITEIT, FACULTEITEN, SERVICECENTRA EN STUDENTEN-ORGANISATIES ZIJN TE VINDEN OP WWW.OBSERVANTONLINE.NL

Boekhandel

DE TRIBUNE

Kapoenstraat 8-10

6211 KW Maastricht

Telefoon (043) 325 19 78